

VERSLISTA

verslista@googlegroups.com

GONDOLATOK FESTMÉNYEKRE 08.

Dezső Ilona Anna: Virágok 2.

VIRÁGOK 2.

Czégény Nagy Erzsébet: Lila látomás

Csend.
Illat.
Ringó emlékek.
Pázsiton suhanó
nesztelen léptek.

Ölelés.
Színek.
Szirmok fényjátéka.
Szerelmes ajkakon
csókok lenyomata.

Fájdalom.
Hiány.
Éteri misztika.
Anyám lelkének
virágos terasza.

Álom.
Érintés.
Lélek-varázs.
Életre keltett
lila látomás.

Liszka Gyöngy: Itt hagyom

Halk szólam támad a csendben,
Érted dalol a végtelen éter,
S miattad kelt táncra a föld,
És a szél a virágok fölött.

Sír, zokog és őrjöng a lelkem,
Virágot ölelek nyughelyed felett,
Tudod, most fáj, de emléked örök,
Illatodat érzem az illatok között.

Közös mezőnkről egész csokrot szedtem,
A lilás bódulatból ide menekültem,
Nekem most... túl vidámak ők,
Az én szívemet lehúzza sok ezer kő...

Megszállottan mesélem neked,
Hogyan aranylik a virágok közepe,
Bár tudom, hangom elnyeli a köd,
És egyre csak hullik a könny...

Nézd! Fehéret is hoztam a többihez,
Éppoly fehér, mint halotti lepled...
Silány, mint holt arcodon a közöny,
És ott egy nefelejcs a sok között.

Egész regényt írnék emlékedre,
De megelégszem szemed emlékével.
Alakod betakarja az éltető anyaföld,
De kínod hozzám még most is felüvölt.

Táncol és reszket az árva virágtenger,
Sír, mert hozzád többet nem érhetnek.
A sors téged galádul megölt,
Cserébe az úr belőlem mindent kiölt.

Itt hagyom e lila hegyet neked,
Remélem, illatukat te is megérszed,
Ne halld, hogy a világ fájdalmában bömböl...
Kérlek, ne halld, ahogy a lelkem üvölt.

Dél Tamás: Vegyétek meg a virágomat!

Jön már a vak lány, kezében virága:
Ha a föld oly szép,
mit szavatoknak hihetek még;
hát e gyermeke lehetne a mása.

Szépségét őrzi, s egyre tárja.
Mily friss volt ölen;
e kicsinyre ott leltem én,
pihegve simult bársonyos karjára.

Lágy fürdőként könnye hull arcára,
mert sír a föld gyengéd anyaként;
s mosolygó szírom-tekintetén
a szeretet ragyogása.

A ti hazátok a fény világa,
hol a szerető megleli szerelmesét.
Enyém csak üres, hangtalan, riasztó, éjszakai lét,
hol egyedüli lakója vagyok mélységem honának.

Elhúznak mellettem, és én hallom - de hiába!
Bár oldalamnál puha leheletük ég,
szép alakjuk csak képzeletemé.
Lelkem e kísértetek pusztasága.

Gyertek! Tiétek e virág ma!
Hallgassátok! Szírmán sóhaj-remegés.
A vak lánynak bár enyhítené börtönét,
de hiába, ez éjben elhervadna nála.

- Mit kérsz érte, sötétség leánya? -
Szemetek napjára vágyakozom rég!
S csak egyetlen pillanatot kér!
De tudom: túl magas az ára!

Kutasi Horváth Katalin: Virágballada

Virágnak virága embernek világát kelti, világnak világa virágok életét sejtí. Ágyáshoz kötöten, egymástól bódultan, megtévesztve élünk, s míg zsúfolódva ágaskodunk, napfényt, szellőt, harmatot remélünk. Szirmainkkal takargatjuk, védjük kincseinket, bibéinkben őrizgetjük tékozló nincseinket. Szépítünk és szépítkezünk, elhervadunk végül, magjainkat felkínáljuk veszett örökségül.

Kis bimbókat dédelgetünk, eresztgetünk szélnek, ellenállunk, majd behódolunk a kegyetlen télnek. Összebújva felmelegsünk, ám elhajlunk egymástól, s bár színeinkben különbözünk, vágyainkban egyesülünk, függünk a világtól. Mindannyiunk lilás fénnel köszönti a napot, hiúságunk átszínezi a vágyott holnapot. Tülekedve dúskálhatunk pillanatnyi jóban, ugyanaz vár mindenkire a szűzi fehér hóban.

Bíborok közt forgolódva, tépázódva várunk, bársonyszirmunk kifordítja, de illatukat visszahozza álmunk. Méhecskének kis potroha összeköthet minket, fejecskéddelel kövesd nyomon, csaljád ide mindet! Ha el is veszted mind a porod, s bánattal telt lesz a torod, átmenekítetted magad, önbizalmod mégis dagad: lehetsz egy újabb virágnak virága, egy örömtelibb világnak virága, ha nem pusztul el a világnak világa, eljöhét egyszer még a virágnak világa!

Dobrosi Andrea: Bársonyos csend

Mennyi lilába lebbenő sárga!
Pozsgás virágok kórusa csendül,
szívemig érnek réti akkordok,
mégis a rendbe bársonyos csend ül,
nesztelen izzik a hajnali nap.

A mező fénye, mint ékköveké,
rám olvad, sugározza a báját;
boldogságot osztanak a szirmok,
átölelnek, s harmónia jár át.
Érzem, ez itt most egy angyali nap.

Czégény Nagy Erzsébet: Virág-zengő

Retinámra vetülő
réti varázs,
mézcsorgató nyár
virágpompája,
lebbenő szirmok,
színek kavalkádja.

Ó, hogy ölelném
keblemre kelyhetek!
Zsongó illatotok
lelkem palotája.
Hintsétek be testem
üde szirmotokkal,
égi tünemények
angyali csodája!

Daloljatok nekem
virág-zengőt, szépet,
hajnali napsugarat
fonatba fűzzétek!
Kössétek bokrát
az egész világra,
minden élőlénynek
boldogságára!

Szabó Edit Irma: Sárga-lila üzenet

Mérhetetlen fájdalommat
beleivölteném a térbe.
Mégis hallgatok.
Hagyom folyni könnyeimet
patakokban, félve.
Egyedül vagyok.

Éj könnyeit feledteti, felitatja
a hajnalpír csíkja.
Szépek a nappalok.
Rád gondolok, már nem félek,
helyetted sárga-lilában
virágok üzennek.
Színek és illatok.
Tekinteted bűverejét próbálgatod,
jólesik, hagyom.
Szuggerálok gondolatod,
varázslatos a mosolyod,
erős a karod.

Mukli Ágnes: Anyám virága

Kicsi kertünk napfényében
bazsarózsánk bontott szirmot.
Éjjelente játszi szélben,
anyám szívéen tavaszt ringott.
Öreg házunk görnyedt hátán
oldott görcsöt nagy titokban,
bimbó bomlott, hold is látta,
langymelegben, illatosan.
Anyám könnyét felitatta,
kötényére hullt virága,
fehér szirma boldog derűt
jövendölt a szép arcára.
Virágait nevelgette,
nézegette fáradt szemmel,
mintha égne tűz lángjában,
sosem múló szerelemben.

Hálavirág ez, hidd csak el,
csokorba kötve hervad el.

Varga Katalin: Virágom

Lágy lila szirmaid, mint a bársony, némán csodálom.
Hajnalban harmat csókolja leveleid, virágom.
Lefesteni téged, csak erre vágyom, lehunyom szemem.
Magam előtt látlak tisztán, most hadd fessen ecsetem.
Gondoskodom rólad, öntözlek téged, szép kis virágom.
Csokorba raklak, gyönyörködöm benned, én világom.

Lektorálta: Koncz-Kovács Anna

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketén-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
